

ท่านก็จะจากเราไปด้วยหรือ?’

“ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาใครได้? พระองค์ทรงมีถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์

“และพวกข้าพระองค์ก็เชื่อและทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” (ยอห์น 6:66-69)

เปโตรได้รับสิ่งซึ่งผู้ติดตามพระผู้ช่วยให้รอดแต่ละคนจะเรียนรู้ได้ ในการอุทิศตนอย่างซื่อสัตย์ต่อพระเยซูคริสต์ เรายอมรับพระองค์ในฐานะพระผู้ไถ่ของเราและทำทุกสิ่งที่เราทำได้เพื่อดำเนินชีวิตตามคำสอนของพระองค์

ตลอดหลายปีที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ สอน และรับใช้ หลังจากหลายล้านกิโลเมตรที่ข้าพเจ้าได้เดินทางทั่วโลก ทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประสบมานั้น มีความจริงอันยิ่งใหญ่เพียงอย่างเดียวที่ข้าพเจ้าจะแบ่งปัน นั่นคือพยานของข้าพเจ้าถึงพระผู้ช่วยให้รอดพระเยซูคริสต์

โจเซฟ สมิธและซิดนีย์ ริกตันบันทึกสิ่งต่อไปนี้หลังจากประสบการณ์อันศักดิ์สิทธิ์

“และบัดนี้ หลังจากประจักษ์พยานจำนวนมากที่ไว้ถึงพระองค์, นี่คือการประจักษ์พยาน, สุดท้ายของทั้งหมด, ซึ่งเราไว้ถึงพระองค์: ว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่!

“เพราะเราเห็นพระองค์” (ค.พ. 76:22-23) ถ้อยคำของพวกท่านคือถ้อยคำของข้าพเจ้า **ข้าพเจ้า** เชื่อและ **ข้าพเจ้า** มั่นใจว่าพระเยซูคือพระคริสต์ พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ พระองค์ทรงเป็นองค์เดียวที่ถือกำเนิดจากพระบิดา และว่า “โดยพระองค์, และโดยผ่านพระองค์, และจากพระองค์, โลกต่างๆ สร้างขึ้นมาและเคยสร้างขึ้นมาแล้ว, และผู้อยู่อาศัยในนั้นเป็นบุตรและธิดาที่ถือกำเนิดของพระผู้เป็นเจ้า” (ค.พ. 76:24)

ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงพระชนม์อยู่ **ข้าพเจ้า** รู้จัก **พระเจ้า** **ข้าพเจ้า** คือพยานของพระองค์ **ข้าพเจ้า** รู้ถึงการพลีพระชนม์ชีพอันยิ่งใหญ่และความรักนิรันดร์ของพระองค์ที่มีให้กับบุตรธิดาทุกคนของพระบิดาบนสวรรค์ **ข้าพเจ้า** กล่าวคำพยานพิเศษด้วยความนอบน้อมต่อมตนแต่มั่นใจอย่างที่สุด ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

โดยเอ็ลเดอร์ วิลเลียม อาร์. วอลก์เกอร์ แห่งสภาวจีคิลิบ

ดำเนินชีวิตอย่าง แน่วแน่ต่อศรัทธา

เราแต่ละคนจะได้รับพรอย่างมากถ้าเรารู้เรื่องราวแห่งศรัทธาและการเสียสละ ซึ่งนำบรรพบุรุษของเรามาสู่ศาสนจักรของพระเจ้า

ข ้าพเจ้าชอบประวัติศาสดาจักร เช่นเดียวกับพวกท่านหลายๆ คน ศรัทธาของข้าพเจ้าเข้มแข็งขึ้นเมื่อเรียนรู้เกี่ยวกับการอุทิศตนอันน่าทึ่งของบรรพชนของเราผู้ยอมรับพระกิตติคุณและดำเนินชีวิตอย่างแน่วแน่ต่อศรัทธา

เดือนที่แล้ว เยาวชนกว่า 12,000 คนจากเขตพระวิหารกิลเบิร์ต แอริโซนาเฉลิมฉลองพระวิหารซึ่งสร้างเสร็จใหม่ด้วยการแสดงอันน่าตื่นตา เพื่อแสดงคำมั่นสัญญาของพวกเขาที่จะดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม สาระสำคัญของการเฉลิมฉลองคือ “ดำเนินชีวิตอย่างแน่วแน่—ต่อศรัทธา”

เช่นเดียวกับที่เยาวชนชาวแอริโซนาผู้ซื่อสัตย์ได้ทำ วิสุทธิชนยุคสุดท้ายแต่ละคนควรให้คำมั่นสัญญาที่จะ “ดำเนินชีวิตอย่างแน่วแน่ต่อศรัทธา”

ถ้อยคำจากเพลงสวดกล่าวว่า “จริงต่อศรัทธาที่พ่อแม่เราเฝ้าถนอม” (“จริงต่อศรัทธา,” เพลงสวด, บทเพลงที่ 129)

เราอาจใส่เพิ่มว่า “จริงต่อศรัทธาที่ปู่ย่าเราเฝ้าถนอม”

ข้าพเจ้าสงสัยว่าเยาวชนชาวแอริโซนาผู้

กระตือรือร้นเหล่านั้นรู้จักประวัติศาสดาจักรของพวกเขาไหม—หรือพวกเขาถือว่าครอบครัว *ของพวกเขา* มาเป็นสมาชิกศาสนจักรได้อย่างไร คงเป็นสิ่งพิเศษถ้าวิสุทธิชนยุคสุดท้ายทุกคนรู้เรื่องราวการเปลี่ยนใจเลื่อมใสของบรรพชนพวกเขา

ไม่ว่าท่านเป็นลูกหลานของผู้บุกเบิกหรือไม่ก็ตาม มรดกแห่งศรัทธาและการเสียสละของผู้บุกเบิกชาวอมรมอนคือมรดกของท่าน เป็นมรดกอันประเสริฐของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย

บทพิเศษที่สุบบทหนึ่งในประวัติศาสดาจักรเกิดขึ้นเมื่อวิลฟอร์ด วูดร็อฟ อัครสาวกของพระเจ้า สอนพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟูของพระเยซูคริสต์ตลอดทั่วเกรตบริเตนในปี 1840—เพียง 10 ปีหลังการสถาปนาศาสนจักร

วิลฟอร์ด วูดร็อฟและอัครสาวกท่านอื่นๆ มุ่งเน้นงานของพวกท่านที่ย่านลิเวอร์พูลและเพรสตันของประเทศอังกฤษ เอ็ลเดอร์วูดร็อฟผู้ซึ่งภายหลังเป็นประธานศาสนจักร กำลังสวดอ้อนวอนให้พระผู้เป็นเจ้าทรงนำท่านในงานอันสำคัญนี้ คำสวดอ้อนวอนของท่านนำไปสู่การตัดสินใจที่จะไปสอนพระกิตติคุณ

ในที่อื่น

ประธานมอห์นสันสอนเราว่าเมื่อเราได้รับการดลใจจากสวรรค์ให้ทำอะไร—ให้เราทำเดี๋ยวนั้น—เราไม่ผัดวันประกันพรุ่ง นั่นคือสิ่งที่วิลฟอร์ด วูดรUFF ทำ ด้วยการทรงนำอย่างชัดเจนจากพระวิญญาณให้ “ไป...ทางใต้” เอ็ดเดอร์วูดรUFF ออกจากที่นั่นทันทีและเดินทางไปที่ส่วนหนึ่งของอังกฤษซึ่งเรียกว่า เฮริฟอร์ดไชร์—ถิ่นทำฟาร์มทางตะวันตกเฉียงใต้ของอังกฤษ ที่นั่นท่านพบกับชาวนาผู้มั่งคั่งชื่อจอห์น เบนโบว์ ซึ่งต้อนรับท่าน “ด้วยใจที่ยินดีและขอบพระทัย” (วิลฟอร์ด วูดรUFF, ใน Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals*

[1909], 117)

ผู้คนกลุ่มหนึ่งจำนวนกว่า 600 คน ซึ่งเรียกว่าผู้อยู่ในเต็ดเบรเธริน “สวดอ้อนวอนขอความสว่างและความจริง” (วิลฟอร์ด วูดรUFF, ใน *คำสอนของประธานศาสนจักร: วิลฟอร์ด วูดรUFF* [2004], 93) พระเจ้าทรงส่งวิลฟอร์ด วูดรUFF เพื่อตอบคำสวดอ้อนวอนของพวกเขา คำสอนของเอ็ดเดอร์วูดรUFF ให้น้ำใจในทันที และคนจำนวนมากรับบัพติศมา บริคัม ยังก์ และวิลลาร์ด ริชาร์ดส์มาพบท่านที่เฮริฟอร์ดไชร์ และอัครสาวกทั้งสามท่านประสบความสำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์

ภายในไม่กี่เดือน พวกเขาจัดตั้ง 33 สาขาสำหรับสมาชิก 541 คนที่เข้าร่วมกับศาสนจักรงานอันนำอัครสาวกของพวกเขาดำเนินต่อไป

และในที่สุดสมาชิกผู้อยู่ในเต็ดเบรเธรินเกือบทุกคนก็รับบัพติศมาสู่ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย

แสนนาห์ มาเรีย อีเกิลส์ แฮร์ริส คุณย่าทวดของข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในคนแรกที่ฟังวิลฟอร์ด วูดรUFF เธอบอกโรเบิร์ต แฮร์ริส จูเนียร์สามีว่าเธอได้ยินพระคำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและเธอต้องการรับบัพติศมา โรเบิร์ตไม่พอใจที่ได้ยินคำของภรรยา เขาบอกเธอว่าเขาจะไปกับเธอที่การเทศนาครั้งต่อไปของผู้สอนศาสนาชาวมอรัมมอนคนนั้น และจะจับผิดเขา

โดยที่หนึ่งอยู่เกือบข้างหน้าที่ประชุมพร้อมกับตั้งใจที่จะไม่เชื่อและคิดจะก่อวุ่นนักเทศน์ที่มาเยี่ยม แต่พระวิญญาณทรงสัมผัสใจของโรเบิร์ตทันที เช่นเดียวกับภรรยาของเขา เขารู้ว่าข่าวสารแห่งการฟื้นฟูเป็นความจริง เขากับภรรยาได้รับบัพติศมา

เรื่องราวแห่งศรัทธาและการอุทิศตนของพวกเขาเหมือนกับคนอื่นหลายคน เมื่อพวกเขาได้ยินข่าวสารพระกิตติคุณ พวกเขารู้ว่ามันเป็นความจริง!

ดังที่พระเจ้าตรัสว่า “แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา เรา รู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นก็ตามเรา” (ยอห์น 10:27)

โดยที่ได้ยินเสียงของพระเมษบาล พวกเขาให้คำมั่นสัญญาที่จะดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณและทำตามการนำของศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า โดยตอบรับการเรียกที่ให้ “มาร่วมกันที่ไซอัน” พวกเขาทิ้งบ้านที่อังกฤษ ช้ามมหาสมุทรแอตแลนติก และมาร่วมกับวิสุทธิชนที่นอว ฮิลลินอยส์

พวกเขาเปิดใจรับพระกิตติคุณอย่างสุดใจ ขณะพยายามสร้างบ้านในแผ่นดินใหม่ของพวกเขา พวกเขาช่วยสร้างพระวิหารนอวโดยลงแรงแทนส่วนสิบ—โดยทำงานก่อสร้างพระวิหารทุกๆ 10 วัน

ใจพวกเขาแตกสลายเมื่อทราบข่าวการตายของศาสดาพยากรณ์ผู้เป็นที่รัก โจเซฟ สมิธและไฮรัมพี่ชายของท่าน แต่พวกเขายังเชื่อสัตย์ต่อไป พวกเขายังคงแน่วแน่ต่อศรัทธา

เมื่อวิสุทธิชนถูกข่มเหงและถูกขับไล่ออก

จากนอู โรเบิร์ตกลับมาเรียนรู้สึกได้รับพรมากที่ ได้รับเอ็นดาวเม้นท์ในพระวิหารไม่นานก่อน ที่พวกเขาจะข้ามแม่น้ำมิสซิสซิปปีและมุ่งไป ทางตะวันตก แม้พวกเขาไม่มั่นใจว่าอนาคต จะเป็นอย่างไร แต่พวกเขามั่นใจในศรัทธา และประจักษ์พยานของพวกเขา

พร้อมกับลูกทั้งหกคน พวกเขาเดินลุยโคลน ขณะข้ามโอเอวาระหว่างทางไปฝั่งตะวันตก พวกเขาสร้างที่พักข้ามแม่น้ำมิสซิสซิปปีซึ่งกลายเป็นที่รู้จักกันว่าวินเทอร์ควอเตอร์

ผู้บุกเบิกผู้กล้าหาญเหล่านี้กำลังรอการนำ ของอัครสาวกว่าพวกเขาจะเดินทางไปทาง ตะวันตกได้อย่างไรและไปเมื่อไหร่ แผนของ ทุกคนเปลี่ยนเมื่อบริคัม ยังก์ ประธานโครัม อัครสาวกสิบสองประกาศเรียกบรรดาชายที่ จะอาสาสมัครรับใช้ในกองทัพสหรัฐ ซึ่งกลายเป็นที่รู้จักกันว่า กองทหารมอรมอน

โรเบิร์ต แฮร์ริส จูเนียร์เป็นหนึ่งในผู้บุกเบิก ชายชาวมอรมอนกว่า 500 คนที่ตอบรับการ เรียกจากบริคัม ยังก์ เขาสมัครเข้าเป็นทหาร แม้เขาจะต้องทิ้งภรรยาที่กำลังท้องและลูก เล็กอีกหกคนของเขาไป

เพราะเหตุใดเขาและชายคนอื่นๆ ถึงทำ สิ่งเช่นนั้นได้

คำตอบมีอยู่ในถ้อยคำของคุณปู่ทวดของ ข้าพเจ้า ในจดหมายที่เขาเขียนถึงภรรยาเมื่อ กองทหารกำลังเดินทางไปยังเมืองแซนตาเฟ เขาเขียนว่า “ศรัทธาของผมเข้มแข็งกว่าที่เคยเป็น [เมื่อนึกถึงสิ่งที่บริคัม ยังก์บอกเรา] ผมเชื่อสิ่งนั้นราวกับว่าพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ตรัสกับผมเอง”

สรุปแล้ว เขารู้ว่าเขากำลังฟังศาสดา พยากรณ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกับ ชายอื่นๆ นั่นคือเหตุผลที่พวกเขาทำเช่นนั้น! พวกเขาเชื่อว่าศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้านำพวกเขาอยู่

ในจดหมายเดียวกัน เขาแสดงความรู้สึก รักใคร่ต่อภรรยาและลูกๆ และพูดถึงคำสั่งวด อ้อนวอนประจำของเขาว่าเธอกับลูกๆ จะได้รับพร

ต่อมาในจดหมายนั้น เขาให้ถ้อยคำที่ทรงพลังว่า “เราต้องไม่ลืมสิ่งที่คุณกับผมได้ยื่น

และ [ประสพ] ในพระวิหารของพระเจ้า”

เมื่อนำมารวมกับประจักษ์พยานของเขา ก่อนหน้านั้นว่า “ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้านำเรา” โอวาทอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งสอง อย่างนี้เป็นเสมือนพระคัมภีร์แก่ข้าพเจ้า

สิบแปดเดือนหลังจากไปกับกองทหาร โรเบิร์ต แฮร์ริสก็กลับมาหาเมีย ภรรยาที่รัก ของเขาอย่างปลอดภัย พวกเขาแน่นแฟ้นและ ชื่อสัตย์ต่อพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟูตลอด ชีวิต พวกเขามีลูก 15 คน 13 คนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ แพนนี่ วอลท์เกอร์ คุณย่าของข้าพเจ้าจากเมืองเรย์มอนด์ แอลเบอร์ตา แคนาดา คือหนึ่งในหลาน 136 คนของพวกเขา

คุณย่าวอลท์เกอร์ภูมิใจที่คุณปู่ *ของเธอ* รับใช้ในกองทหารมอรมอน และเธอต้องการ ให้หลานๆ ทุกคนรู้ ตอนนี้ข้าพเจ้าเป็นคุณปู่ แล้ว ข้าพเจ้าเข้าใจว่าทำไมสิ่งนี้ถึงสำคัญกับ เธอมาก เธอต้องการเห็นใจลูกหลานมาหา บรรพบุรุษ เธอต้องการให้หลานๆ ของเธอรู้ ถึงมรดกอันชอบธรรมของพวกเขา—เพราะ

เธอรู้อยู่แล้วว่าสิ่งนั้นจะเป็นพรแก่ชีวิตของพวกเขา

ยิ่งเรารู้สึกเชื่อมต่อกับบรรพชนผู้ชอบธรรม ของเรามากเท่าไร เราก็จะยิ่งเลือกอย่างฉลาด และชอบธรรมมากเท่านั้น

นี่เป็นความจริง เราแต่ละคนจะได้รับพร อย่างมากถ้าเรารู้เรื่องราวแห่งศรัทธาและการ เสียสละซึ่งนำบรรพบุรุษของเรามาสู่ศาสนจักร ของพระเจ้า

ตั้งแต่ครั้งแรกที่โรเบิร์ตกลับมาเรียได้ยินวิลา ฟอร์ด วุฒิปริญญาและเป็นพยานถึงการฟื้นฟู ของพระกิตติคุณ พวกเขาว่าพระกิตติคุณเป็น ความจริง

พวกเขาารู้ด้วยว่า ไม่ว่าการทดลองหรือ ความยากลำบากใดๆ มาสู่พวกเขา พวกเขา จะได้รับพรเพราะพวกเขาแน่นแฟ้นต่อศรัทธา ราวกับว่าพวกเขาได้ยินถ้อยคำของศาสดา พยากรณ์ของเราในทุกวันนี้ ซึ่งกล่าวว่า “ไม่มี การเสียสละใดมากเกินไป... เพื่อให้ได้รับพร [ของพระวิหาร]” (โรมัส เอส. มอนสัน, “พระ วิหารศักดิ์สิทธิ์—ประกาศารสองโลก,”

เลียโฮนา, พ.ศ. 2011, 115-116)

เหรียญสองปอนด์ของสหราชอาณาจักรมีข้อความจารึกไว้ด้านข้างว่า “ยีนบนไหล่ของยักร์” เมื่อข้าพเจ้านึกถึงบรรพบุรุษผู้บุกเบิกผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ข้าพเจ้ารู้สึกที่เรา *ทุกคน* กำลังยีนบนไหล่ของยักร์

แม้ว่าโอวาทนั้นจะมาจากจดหมายของโรเบิร์ต แฮร์ริส แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าบรรพชนอีกนับไม่ถ้วนจะส่งข่าวสารแบบเดียวกันแก่ลูกหลานของพวกเขาว่า *หนึ่ง เราต้องไม่ลืมประสบการณ์ที่เราได้รับในพระวิหาร และเราต้องไม่ลืมคำสัญญาและพรที่จะมาสู่เราแต่ละคนเพราะพระวิหาร สอง เราต้องไม่ลืมว่า*

ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าเป็นเจ้านำเรา ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าเรา *ได้รับ* การนำโดยศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าเป็นเจ้า พระเจ้าทรงฟื้นฟูศาสนจักรของพระองค์ในยุคสุดท้ายผ่านศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธ และเราต้องไม่ลืมว่าศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระเจ้าเป็นเจ้านำเรามาอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่โจเซฟจนถึงบริคัม ตลอดจนประธานศาสนจักรแต่ละคนที่ตามมาจนถึงศาสดาพยากรณ์ของเราในวันนี้—โรมัส เอส. มอนสัน ข้าพเจ้ารู้จักท่าน ข้าพเจ้ายกย่องท่าน และข้าพเจ้ารักท่าน ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าท่านคือศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าบนโลกในวันนี้

ข้าพเจ้าปรารถนาจากใจ พร้อมกับลูกหลานของข้าพเจ้า ว่าเราจะยกย่องมรดกของบรรพชนผู้ชอบธรรมของเรา—ผู้บุกเบิกชาวอมอรมอนผู้ซื่อสัตย์ผู้ยอมถวายทุกสิ่งบนแท่นบูชาเพื่อเสียสละและปกป้องพระเจ้าเป็นเจ้าและศรัทธาของพวกเขา ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนว่าเราแต่ละคนจะดำเนินชีวิตอย่างแน่วแน่ต่อศรัทธาที่พ่อแม่เราเฝ้าถนอม ในพระนามอันบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

โคย เอ็ลเคอร์แอล. ทอม เพอร์รี่
แห่งโควรัมออร์สาวกลีบสอง

การเชื่อฟังผ่านศรัทธาของเรา

การเชื่อฟังเป็นเครื่องหมายของศรัทธาในปัญญาและพลังความสามารถของผู้มีอำนาจสูงกว่า ซึ่งคือพระเจ้า

การสังสรรค์ในครอบครัวที่ซิสเตอร์เพอร์รี่กับข้าพเจ้าจัดทุกคืนวันจันทร์จู่ๆ ก็มีคนเพิ่มขึ้น น้องชายข้าพเจ้า ลูกสาวของเขา น้องชายของบาร์บารา และหลานสาวกับสามีเธอย้ายเข้ามาอยู่คอนโดตึกเดียวกับเรา นั่นเป็นครั้งเดียวที่ข้าพเจ้ามีครอบครัวอยู่ใกล้ตั้งแต่เป็นเด็ก เวลานั้นครอบครัวข้าพเจ้าอยู่ชว่งถนนเดียวกับสมาชิกหลายคนของญาติฝ่ายมารดา บ้านของคุณตาชอนเนอยู่ติดเราทางทิศเหนือ และบ้านของคุณป้าเอ็มมาอยู่ติดเราทางทิศใต้ คุณป้าโจเซฟีนอยู่ชว่งถนนฝั่งใต้ และคุณลุงแอลมาอยู่ชว่งถนนฝั่งตะวันออก

ในช่วงวัยเด็กข้าพเจ้าปฏิบัติสัมพันธ์กับญาติๆ ของเราทุกวันและมีช่วงเวลาของการทำงาน เล่น และพูดคุยกัน เราจะเกเรมากไม่ได้เพราะจะมีรายงานถึงคุณแม่ของเราเร็วมาก เวลานี้โลกเราไม่เหมือนเดิม—สมาชิกครอบครัวส่วนใหญ่อยู่กระจัดกระจาย แม้พวกเขาค่อนข้างอยู่ใกล้กัน แต่มักไม่อยู่ชิดติดกัน ข้าพเจ้ายังคงเชื่อว่าวัยเด็กและสถานการณ์ปัจจุบันของข้าพเจ้าเป็นเหมือนสวรรค์น้อยๆ สมาชิกครอบครัวที่เรารักอาศัยอยู่ใกล้กัน

นั่นเตือนใจข้าพเจ้าเสมอให้นึกถึงความเป็นนิรันดร์ของหน่วยครอบครัว

เมื่อข้าพเจ้าเติบโตใหญ่ ข้าพเจ้ามีความสัมพันธ์พิเศษกับคุณตา ข้าพเจ้าเป็นลูกชายคนโตของครอบครัว ข้าพเจ้าต้องตักหิมะออกจากทางเดินในฤดูหนาวและดูแลสนามหญ้าในฤดูร้อนให้บ้านเรา บ้านของคุณตา กับบ้านของคุณป้าสองคน คุณตามักจะนั่งอยู่บนระเบียงหน้าบ้านขณะข้าพเจ้าตัดหญ้า เมื่อข้าพเจ้าตัดหญ้าเสร็จข้าพเจ้าจะนั่งบนบันไดหน้าบ้านและพูดคุยกับท่าน ช่วงเวลาเหล่านั้นเป็นความทรงจำที่ข้าพเจ้าหวงแหน

วันหนึ่งข้าพเจ้าถามคุณตาว่าข้าพเจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ถูกต้องเสมอ เพราะชีวิตมีให้เลือกมากมายเหลือเกิน คุณตาตอบด้วยประสบการณ์จากชีวิตเกษตรกรของท่านเหมือนเคย

ท่านสอนข้าพเจ้าเกี่ยวกับการฝึกม้าลากสองตัวให้ทำงานด้วยกันเป็นทีม ท่านอธิบายว่าม้าลากต้องรู้เสมอว่าใครคุมอยู่ สิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งในการควบคุมม้าคือบังเหียนและเหล็กขวางปากม้า ถ้าตัวหนึ่งเชื่อว่าไม่จำเป็นต้องทำตามคำสั่งของผู้ขี่หรือเทียมม้า ม้าจะ